

en Tilskudslov kan ikke være det samme som en Pensionslov. Derfor rammer disse Udtalelser i alt Fald for mit Vedkommende ved Siden af. Jeg har aldrig lovet de gamle, at det skulde være en Lov af den Beskaffenhed, at Beløbet skulde være paa Højde med de Pensioner, som de gamle Pensionister faar. Vil man den Vej ud, maa man ogsaa gaa ind i den Forhandling, som jeg ønsker og altid har ønsket, at man skulde ind i.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lundberg har Ordet for en kort Bemærkning.

Lundberg: Det ærede Medlem Hr. Hedegaard behøver ikke at huske mig paa min og mine Partifællers Stilling ved Vedtagelsen af Loven af 7. August 1922, og det ærede Medlem ved ogsaa godt, at jeg paa mangfoldige Møder, hvor jeg har været sammen med ham, har forklaret, at naar vi ikke stemte imod denne Lov, var det, fordi den betød en Overgang fra Almisseprincippet til et efter vor Mening langt bedre Princip, men at vi heller ikke kunde stemme for den, fordi den betød en Forringelse af Kaarene for Tusinder af gamle. Det har jeg slet ikke glemt, og det ved det ærede Medlem saamænd meget godt. Derimod gjorde jeg mig skyldig i en stor Fejltagelse paa Mødet. Jeg udtalte nemlig, at jeg følte mig overbevist om, at de Konservative og Venstre i Aar som tidligere vilde være med til at yde Brændselshjælp, det kunde de gamle sikkert stole paa. Jeg maa jo efter den Stilling, jeg nu hører de ærede Medlemmer indtage, indrømme, at her synes jeg at skulle komme i en Smule Forlegenhed. Men naar det ærede Medlem mener, at han kan konstatere min Hensigt med at være til Stede ved det Møde, saa kan jeg sige til ham, at min Hensigt skal i alt Fald blive nu som før paa de Møder, hvor vi kommer sammen, eller hvor jeg kommer alene, af et ærligt Hjerte at forklare Befolkningen den pjaltede Stilling, som Venstre har taget til de gamle.

Formanden: Udtrykket „pjaltet“ er ikke parlamentarisk.

Lundberg: Nej, jeg burde selvfølgelig ikke bruge det Udtryk, selv om jeg fremdes mener det.

Holdgaard: Dersom jeg har opfattet det ærede Medlem Hr. Hedegaards Udtalelser med Hensyn til Borgernes Indtægter forkert, saa er det forhaabentlig til-

giveligt. Men jeg synes i alt Fald ikke, at den Udlægning, han vilde give det i sin anden Udtalelse, gør Sagen bedre for ham. Man kan jo ikke stille det saaledes op, at naar man kan paavise, at der er andre Borgere, der har haft en større Nedgang i deres Indkomst end 30 Kr., saa skal de gamle skæres ned, for der kan jo være Skatteborgere, som har haft 20 000 Kr. i Indkomst i Fjor og maaske ikke faar mere end 10 000 Kr. i Aar. Den Maalestok kan man dog ikke lægge til Grund, saa jeg synes ikke, at den Udlægning, det ærede Medlem nu kom med, gjorde Sagen bedre for ham. Jeg er tilbøjelig til at tro efter de Par Taler, det ærede Medlem har holdt her i Dag, at det vil gaa ham, som han sagde ved et Møde, at han ikke fik Chokolade af sit Partis Medlemmer, naar han skal stille dør. Men det bliver jo en Sag for sig. Det, der er det afgørende, naar man skal bedømme de gamles Forhold og den Indkomst, de har, er dette, om de har noget at miste, og det er ikke Hensynet til, hvor meget andre Borgere har.

Til det ærede Medlem Hr. Vesterager, som fandt det mærkeligt, at det radikale Venstre har taget det Standpunkt, det har, vil jeg sige, at det aldeles ikke er noget mærkeligt deri. Det ærede Medlem sagde, at vi har talt om Besparelser. Ja, det ærede Medlem skal nok ogsaa blive stillet overfor Besparelsesforslag og -standpunkter fra vor Side ligesom ogsaa det ærede Medlem Hr. Hedegaard, og saa vil det jo vise sig, om de to Medlemmer har Mod til at stemme for de Forslag. Det kunde jo være, at det var mere formaalistjænt, at de udviste noget af deres Mod dør, for der skal noget Mod til at gaa imod et beskædnt Forslag som det, vi her staaer overfor.

Indenrigsministeren (Hauge): Det forekommer mig, at den nye Begrundelse, som de ærede Ordførere for Venstre og de Konservative har givet for at gaa imod Lovforslaget, er endnu svagere end den første, og navnlig synes det mig, at de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Vesterager, er et stærkt Vidnesbyrd om den ringe Forstaaelse, det ærede Medlem i det hele taget har af, hvordan de gamles Stilling Landet over er. Det samme gælder i ikke ringe Grad det ærede Medlem Hr. Hedegaard. Han kunde slet ikke forstaa, at det var rigtigt, at der rundt om i Landet sidder i Hundredevis af gamle Mennesker og sulter. Men det maa jo bero paa, at det ærede Medlem overhovedet ikke har gjort sig den Ulejlighed virkelig grun-